

Ördek ve Kurbağa

Jane MEADOW

Ördek ve Kurbağa

Jane MEADOW

Büyük, aydınlık bir gölette Daisy adında bir ördek yaşırdı. Tüyleri yumuşak tereyağı sarısı, gözleri parlak kehribar turuncusuydu. Boynunda beyaz puantiyeli küçük kırmızı bir atkı taşırdı. Daisy su sıçratmayı, kürek çekmeyi ve göletin her köşesini keşfetmeyi çok severdi. Her sabah uyanıp, 'Bugün ne yeni şey bulacağım?' diye sorardı.

Daisy'nin en iyi arkadaşı kurbağa Freddie'ydi. Parlak yeşildi, karnı açık krem rengiydi ve kocaman altın rengi gözleri vardı. Başında, kenarına küçük bir yaprak sıkıştırılmış minik mavi bir şapka taşırdı. Freddie zıplamayı, hoplamayı ve oynamayı çok severdi. 'Hadi bir maceraya çıkalım, Daisy!' diye vırıkladı. 'Eminim dışarıda yeni bir şey vardır.' Daisy kanatlarını çırdı. 'Hadi öğrenelim!'

Gölet kocamandı ve sürprizlerle doluydu. Uzun sazlar rüzgârda sallanıyor, nilüfer yaprakları küçük yeşil kayıklar gibi yüzüyordu. Daisy ile Freddie her köşeyi biliyordu—ya da öyle sanıyorlardı. Güneşli bir sabah Daisy suyun ortasına doğru kürek çekti ve durdu. 'Freddie, bak!' diye vakladı. 'Şurada minik bir ada var. Onu daha önce hiç görmemiştim!'

Freddie bir nilüfer yaprağına zıpladı ve uzun bacaklarını gerdi. 'Bir ada mı? Hadi gidip görelim!' Heyecanla hopladı. Daisy önden gitti, turuncu perdeli ayaklarıyla kürek çekti. Freddie yanında yüzdü, altın rengi gözleri kocaman açılmıştı. 'Sence üstünde ne var?' diye sordu. 'Bilmiyorum,' dedi Daisy, 'ama öğrenmek için sabırsızlanıyorum!'

Su serin ve berraktı. Daisy istikrarlı bir şekilde kürek çekti, kırmızı puantiyeli atkısı rüzgârda dalgalandı. Freddie perdeli ayaklarının güçlü tekmeleriyle ona ayak uydurdu. 'Vardık mı?' diye şaka yaptı. 'Neredeyse!' diye vakladı Daisy. Minik ada giderek büyüdü. Yumuşak yosunlar ve parlak çiçeklerle kaplı, sudan yükselen küçük yeşil bir tepeye benziyordu.

Sonunda adaya ulařtılar. Daisy yumuřak, yosunlu kıyıya tırmandı. Freddie mavi řapkası hafifçe yana kaymıř halde yanına zıpladı. 'Çok küçük!' dedi. 'Ama bak—küçük bir bahçe var!' Minik çiçekler düzgün sıralar halinde açmıřtı ve çimenlerin arasından küçük bir patika kıvrılıyordu. 'Sence bunu kim yaptı?' diye yüksek sesle merak etti Daisy.

Tam o sırada kanatların parıltısı Daisy'nin gözüne çarptı. 'Bak!' diye fısıldadı. 'Yusufçuklar!' Yüzlerce minik yusufçuk çiçeklerin üzerinde uçuşuyor ve dans ediyordu. Kanatları minik gökkuşakları gibi parlıyordu. Freddie şaşkınlıkla nefes aldı. 'Ne kadar güzeller!' Dostça el salladı. 'Merhaba!' diye seslendi. Bir yusufçuk yaklaştı ve tam Daisy'nin gagasının önünde havada asılı kaldı.

'Merhaba!' dedi yusufçuk ince, çingiraklı bir sesle. 'Ben Zippy. Bahçemize hoş geldiniz!' Daisy'nin kehribar turuncusu gözleri kocaman açıldı. 'Konuşabiliyorsun!' diye vakladı. 'Elbette!' diye güldü Zippy. 'Biz yusufçuklar misafirleri çok severiz. Oynamak ister misiniz?' Freddie yerinde duramıyordu. 'Evet, lütfen!' dedi. 'Çok isteriz!'

Zippy onları minyatür bahçede gezdirdi. 'Burası bizim evimiz,' dedi. 'Kendimiz yaptık.' Daisy, 'Çiçekleri nasıl büyüttünüz?' diye sordu. Zippy açıkladı: 'Tohumları kanatlarımızda taşıyıp toprağa bırakıyoruz.' Freddie, 'Hiç yalnız kalıyor musunuz?' diye sordu. Zippy gülümsedi. 'Bazen. Ama bugün değil!'

Yusufçuklar Daisy ile Freddie'ye en sevdikleri oyunları gösterdi. Çiçek saplarının arasında saklambaç oynadılar. Freddie'nin uzun bacakları onu harika bir zıplayıcı yapıyordu ve Daisy'nin gagası yaprakları yana itmek için mükemmeldi. Güneş gökyüzünde yükselene kadar gülüp oynadılar. 'Bu şimdiye kadarki en güzel macera!' dedi Freddie, kocaman gülümsemesi kulaktan kulağa yayılmıştı.

Öğleden sonra ilerledikçe Daisy bir şey fark etti. 'Zippy,' dedi, 'yusufçuklar neden adaya bu kadar yakın duruyor?' Zippy'nin kanatları biraz sarktı. 'Uzağa uçmaya korkuyoruz,' dedi. 'Büyük gölet çok geniş, biz de çok küçüğüz.' Daisy bir an düşündü. 'Ama gölet dost canlısı yaratıklarla dolu!' dedi nazikçe.

Freddie daha da yaklaştı. 'Size etrafı gösterebiliriz!' diye önerdi. 'Bütün en güzel yerleri biliriz—güneşli kayaları, gölgeli sazları, en büyük nilüfer yapraklarını.' Zippy'nin gözleri parladı. 'Gerçekten mi? Bunu yapar mısınız?' Daisy başını salladı. 'Elbette! Arkadaşlar arkadaşlara yardım eder.' Zippy diğer yusufçuklara seslendi ve hepsi heyecanla vızıldadı. 'Hadi birlikte maceraya çıkalım!'

Böylece Daisy ile Freddie yusufçukları göletin karşısına götürdü. Daisy kürek çekti, Freddie zıpladı, Zippy ile arkadaşları da üzerlerinde mutlu bir burğu halinde uçtu. Güneşli kayaları ve gölgeli sazları ziyaret ettiler. En büyük nilüfer yapraklarında dinlendiler. Yusufçuklar göletin dost yüzlerle dolu olduğunu keşfetti. 'Haklıydın, Daisy!' dedi Zippy. 'Dünya harika!'

Eve dönme vakti geldiğinde Zippy, Daisy'ye minik bir çiçek verdi. 'Bize göleti gösterdiğin için teşekkürler,' dedi. 'Ve macera için teşekkürler,' dedi Freddie. 'Geri gelecek misiniz?' diye sordu Zippy. 'Her hafta!' diye söz verdi Daisy. 'Adada buluşup birlikte keşfedeceğiz.' Daisy ile Freddie göletin kendi taraflarına doğru yüzerken yusufçuklar el salladı.

O akşam Daisy ile Freddie bir nilüfer yaprağına oturup gün batımını izledi. 'Ne gündü ama!' dedi Freddie. 'Bir sürü yeni arkadaş edindik.' Daisy gülümsedi. 'Hep soru sordüğümüz ve çevremize baktığımız için,' dedi. 'Ve sen merhaba diyecek kadar cesur olduğun için,' diye ekledi Freddie. İkisi de aynı fikirdeydi: merak, harika dostluklara kapı açmıştı.

O günden sonra Daisy ile Freddie göletin en iyi kâşifleri oldu. Minik adayı sık sık ziyaret ettiler ve Zippy ile yusufçuklar onların can dostları oldu. Göletin her köşesinin bir sürpriz sakladığını ve her yeni arkadaşın hayatı daha da güzelleştirdiğini öğrendiler. Ve ne zaman yeni bir şey görseler şunu hatırladılar: sor, bak ve merhaba de—maceralar seni bulur.